

שבעת ימים פרק ראשון יומא

עין משפט נר מצוה

ו.

א מיי פ"א מהלכות
עבודת יו"ה ה'ב' ג'
א ב מיי (פ"א) מהלכות
מזבח ומזבח ה' (ח) (פ"א)
מהל' שגגות הל"ו:
ג (נד) פסוק שבעות פ"ב
דף ל"ג:

תום' ישנים (המשך)

כח [שם פסוק מן וזני
הארץ תעשה ממנו וישית
להם אבנטיס ורקס אין כמי
שם, ולכן לא היה מכלאס.
אזל למאן דלמא שאלגנטיס
שאלו, מימא מנא ליה.
מ"ר, פ"ב ד' פ"א פ"א.
פ"ר, פ"ב ד' פ"א פ"א.
שמה מצינו למא פ"א,
יך לצינו אחר ממד של
בין העיריב וישמע ממנו
ויפול שעה אחת קודם
שקיעת המה ויעירי שמשו
ויחם בלגה, דלא [הכין]
נמי אהרן לן במחנה ליה
משה אחת שהיה המסכן
עבורה כמו שפירש, וכן
משמע בירושלמי (פ"א)
ה"א] דקאמר דלמא דלמא
דבן במחנה ור' יוחנן, דאי
מדריב יוחנן הוה אמינא
שכיל לאת שעה אחת
ולשמש בימי, אכל בקוטר
פירש מצינו למא פ"א,
שהי ע"כ לשכת פרהדרין
לא הימא קדושה שאין
שיבה בערה אלא למלא
[וכו, בן שבעל קרי משתלה
חוק לשמי מחנו, אלא
מפרש רבינו חוקן מצינו
למא [מה] פרישמו
למקום שבעל קרי מומא
ליכא, ואע"כ דלמלאס
מחוי [ויקרא מ, לה] ופח
אלה מועד משבו, ומקאמר
שכ"כ ע"כ מחנה ליה
היה וז"ל פירש מאשמו,
וי"ל דלאי אהרן שהיה
נרין לקבל האת לויים כל
שבעת ימי המלוואס, ואע"כ
דממתי ממין תן [הלן ד,
א] שהיה עובד כל שבעת
הימים, מ"מ אין זה כי
אם מדרכן, וא"ת ומאי
קאמר מצינו למא פ"א,
והלא יש לו להיות מדי
במחנה ליה כמו אהרן ובניו
שהיו יושבין ממד פח
אכל מעד אה האת דמלאס
בצריחא דמלאס המשכן
כל שבעת ימי המלוואס
היה מה מעמיד המשכן
היו פירושיה היה
מפרקו ומעמידו מיד, אכל
אם נפרש מעמידו עבד
וינפרקו בזקו ויומם וילה
דמתיי קרא לאו זוקא
ליה, ואם כן יהי ויכולן
לנפרקו במחנה ישראל
מנו שבעתה קדושת המשכן
כשהיו מפרקו דלמאמיני
במחנה [בא, בן הוגלו
הפרקו היו ומועדיש
נכמיס שם, ופירוש ראשון
נכון, אב"ב בחד אחר
מודו ל"ה, לנפרקו נקטיה,
דלפלו במח אחר מודו ליה,
דלא אף לא הוה מודו
היה כיו למינקט מנאל
על שו לא על שעה אחת,
אזי נמי חיישין לספק נדה,

אמר לך אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו בו' וא"ת היכי
דייק מדכתיב אותו הכתיב נמי אותם ומאותם ימנא שהאבנטו
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקו ולא כמר דייקו וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האבנט תעשה שם משור וגו' צכחן גדול דווקא כיון
דשאר בגדיו היו נמי דללאס אפוד
(י) (ומעיל) אכל הדיוט דלל שאר בגדיו
דבין ימנא נמי אבנטו דבין ואשכחן
נמי כי האי גוונא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר בגדיו דבין
היה נמי אבנטו דבין וה"ר מנחם
מיואני ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דווקא רוקס דכתיב צואתה תזוה
ויאת האבנט תעשה מעשה רוקס
ובכהן גדול מיירי מדכתיב ולבני
אהרן תעשה כתנות ועשית להם
אבנטים ומגבעות אס כן קמא דכהן
גדול ובפרשת פקודי כתיב בשעת
עשייה ואת האבנט שם משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
וילפינן בגזירה שוה דכמו דלוחו רוקס
כלאס הוה כן וזבנט תעשה מעשה
רוקס שכח צ"כ כלאס הוה אכל
צאבנט של כהן הדיוט לא כחז רוקס
ולמאן דלמא דמרייהו של כלאס
משוה להן מדכתיב אותם:

מבירתו למה פירש. פי' רש"י
תבא אשתו עמו שם
שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא
הימא קדושה * שאין שיבה בערה
כ"ש שכיבה וקשיא לן דנהי דלא
קדישא כקדושת עורה מ"מ כהר
הצית הימא דלמרי' צפרק פרט חטאת
(ובח"ס דף קט"ו): דלל הר הצית מחנה
ליה הוה ובעל קרי אינו רשאי ליכנס
במחנה ליה דלמא צפרקים פרק אלו
דברים (ל"א: טו) זכ וכל זכ לרבות בעל
קרי ילא יש לצר מצינו למא פירש
הוה לן למימר שיפרישוהו למחילה
אחת צהר הצית דלמרי' פרק כ"ד זולין
(שם דף פ"א): דמחילות לא נמקדשו:

סופא
טומאתן בהדיא כתיב בהו
טומאת שבעה כתיב ביה
אלא

מעט לעת כשם שגזרו שמומאה טהרות מעט לעת למפרע. ופלוגמתייהו במסכת נדה צפרק כל היד (דף ט"ז). והכי תנן דרך צנות ישראל
משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה נמצא על שלו טומאין שניהן כל שבעה דודאי היה דם שבעת ציאה שאין דרך האיש לנאל
ממנו דם נמצא על שלה אומיזם והוה לשון מיד בלשון יוני שקנחה צפרישם יציאת השמש מיד טומא'ס ודאי נמצא (י) ללאחר זמן כלומר
שהחיקה בדיקה טומא'ס מספק ואיזוהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה של מטה ואח"כ טומאה מעט לעת ואינה טומאה
את בעולה והכי פירושה ואם יותר מכאן שהתה לצדוק ואח"כ צדקה ומנאלה הרי היא כשאר נשים לטמא למפרע טהרות של מעט
לעת ואינה טומאה את בעולה שלא גזרו טומאת מעט לעת לענין טומאת בעולה ר"ע אומר אף טומאה בעולה: **אלא צאחר אחר**.
ששהתה יותר מאלה זמן שהזמן אומיזם ואחר זמן לאחר אומיזם צמון כדי שתרד ומדיח צדקתה איזוהו אחר זמן והתם קנתי טומא'ס
מספק ולא פליגי עס ר"ע וצאחר אחר זמן פליגי דקנתי ואח"כ טומאה את בעולה א' מעט לעת אכל צמד אחר צמון אחר זמן דהיינו
צמון כדי שתרד מודו: ש"מ. מדקנתי מפרישין שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום חשש טומאת נדה: **בועל נדה אינו כנדה**. שאסורה
לנצול בשביעי עד הלילה אלא טובל בשביעי ציוס הלכן לא צעי פרישה אלא שבעת ימים ואם צא על ספק נדה ציוס הפרישה מונה מקנתי
היום ככולו כנדה וטובל ערב ויה"כ שהוא שביעי ציוס ומעריב שמשו וכנכס צמקדש ציוה"כ: דאי פ"ד **בועל נדה כנדה אימא טבל** זה אם
צא על נדה ציוס פרישתו בלילה דיוה"כ למחר היכי עביד עבודה: **סמוך לשקיעת החמה**. שמונה ימים לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעה
דמשום ההוא פורתא לא חשיב ליה וטביל אור של ערב יוה"כ ועביד למחר של ערב יוה"כ הערב שמשו: **כל חייבי טבילות טבילין ציוס**.
דליין צמקת מגילה (ד' טז). ומוטאו ציוס השביעי ורחק צמיס וגו' (במדבר יט): **נדה ויוגלת טבילתו**. נדה דכתיב (ויקרא טו)
שבעת ימים תהא כנדה כל שבעה ויוגלת כמי נדה דויתה טעמא (שם י"ג): **בעל קרי כמגע שרץ**. לנצול ציוס טומאתו דלמרי' צפרק אלו
דברים צפרקים [דף ט"ז]: **בועל נדה כטמא** מת לנצול ציוס שביעי אלמא טובל ציוס: **לא לטומאתן**. בעל קרי כמגע שרץ לטומאת ערב וראשון
לטומאה בעל נדה טומאת שבעה ואצ טומאה כטמא מת: **האי טומאת שבעה כפיז ציה**. ותהי נדה עליו וטמא שבעת ימים (שם טו):
שמומא

אכל ודאי נדה כגון על שלו על של אומיזם לא חיישין ולא היינו מפרישין אותו בשביל כך. מ"ר. אימא בבב"ר דיה
ב"ה"ה צאחר היאך עבד עבודה. והא דתנן [לקמן ד', א] על שבעת הימים וזק את הדם, היינו אס הוא טבור
ציוס הראשון, אכל אס שמש טמאו בלילה שלפניו וצ"ל להעריב שמשו. בע"ר קרי בפועל שרין. צפרקים אלו דברים
ציוס [בן פ"א].

אמר לך ההוא אבנטו של כהן גדול לא זהו אבנטו וכו'. כלומר
לעולם קרא לזוהא דווקא צבת אחת ובעשייה דפליגייהו לנמנו
צא שאין האבנטים שוין שנאמר צמנעה האבנט של כהן גדול
(שמות נט) ואת האבנט של משור תכלת ואת ארגמן של שוה של
כלאס דשם יתכלת ותכלת עמרה
ואבנט הצניס של פירש הכתוב ממנה
היו ואשמועינן הכא דאבנטו של כהן
גדול לא זהו אבנטו של כהן הדיוט
שוה של כלאס וזה של צון: וזהו
אבנטו. כלומר שניהם של כלאס:
צבת אחת מי משכחת לה. שיהא
משא לנדו חוגר חמשה בני אדם
כאחת: לא לריכא דאקדיס. לא
צבת אחת משם קאמר אלא זה אחר
זה אכל צבדד אחר היו ולא הפסיק
צגד אחר צמתיס הלציס לאהרן כל
אהרן וכו'. ויקרב משה את בני
אהרן וכו' אותם אבנט
כלי' (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:

הגהות הב"ח
(א) גמ' אבנט אהרן ובניו
אמר לך: (ב) שם יסגור
אבות באבנט כלי':
(ג) רש"י ד"ה לא צריכא
וכו'. ויקרב משה את בני
אהרן וכו' אותם אבנט
כלי' (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:

גליון הש"ס
תום' ד"ה מביתו וכו'
שאין ישיבה בעודה. עין
לקמן דף ח ע"ב תום' ד"ה
דלא:

הגהות מהר"ב
רנשבורג
ברש"י ד"ה אלא כמח
אמר וכו' ואח"כ נאמרה
את בעולה. י"ב ר"ל משום
מגע ודלואית נדה דף
ט"ו ע"א:

מוסף רש"י
אבנטו של כהן גדול.
של כל ימות השנה היה של
כלאס מדכתיב (שמות נט)
ואת האבנט שם משור
ומלת, לא זהו אבנטו
של כהן הדיוט.
שהדיוט של כהן (לקמן
י"ב): א' אבנטו של כהן
גדול ציוס הכפורים שהו
של כהן, לא זהו אבנטו של
כהן הדיוט, אלא הדיוט של
השנה של כלאס (לקמן טו).
וחזיקו (קמ"ה). זהו אבנטו
של כהן הדיוט. כל ימות
השנה, אלא כלאס כבגדי
כהן הדיוט (שם וס"ח).

תום' ישנים
[אבנטו של כ"ג א'
כו' אבנטו בו'. אלאבנטו
של כהן גדול דשאר ימות
השנה קאי דיומי מכלאס.
ואי גרסין וכו' אבנטו, קאי
אלאבנטו דיוה"כ. וא"ת מה
ראינו לתקן אבנט כ"ג משל
הדיוט. ואומר רבינו חזקוני
דכמו שמתני אפוד ומעיל
שהיו מכלאס, מסביר ים
לנו לומר כמון כן אבנט
דלכלאס, כמח כהן [שם
לנו, כמון שם משור תכלת
וארגמן, חדש שהיו צבדי
לנו שלו דיוה"כ שהיו של
בן גס האבנט היה כן,
וא"כ הדיוט שלא היו צבדי
מכלאס הם אבנטו לא היו
ורבינו חזקוני שבע שנים י'
וארגמן מעשה רקם, וצוואה
מכ"ב [שם כט, לט] ושבטת
המחנה כל ועשיית מנחת
שם ואבנט תעשה מעשה רקם,
וילין
רקם רקם מג"ש דעשייה
בכלאס. וזה הפסוק כמוב
אלל בגדי כהונו דכהן גדול,
א"כ של כהן גדול הוא. וצוואה